

K. W. JETER
A fejedászháborúk 3.
Értékes zsákmány

A sorozatban kiadónknál megjelent:

LEGENDÁK

Tim Lebbon:

Távoli csillagok

John Jackson Miller:

Az elveszett Sith-törzs

Joe Schreiber:

Halálvilág

The Old Republic

Drew Karpysbyn:

Revan

Paul S. Kemp:

Árulás

Sean Williams:

Végzetes szövetség

Drew Karpysbyn:

Megsemmisítés

John Jackson Miller:

Kóbor lovag

Darth Bane trilógia

Drew Karpysbyn:

Pusztítás útja

A Kettő Szabálya

A gonosz dinasztia

James Luceno:

Darth Plagueis

James Luceno:

A megtévesztés leple

Joe Schreiber

Vesztegzár

Timothy Zahn:

Kirajzás

Alan Dean Foster:

A közelgő vihar

Steven Barnes:

A Cestus csapda

David Sherman–Dan

Cragg

Jedi próba

Matthew Stover:

Töréspont

Karen Traviss:

Életre-halálra

Republic Commando

Karen Traviss:

Tűzharc

Coruscant

Színvallás

A 66-os parancs

Klónháborús játszmák

Karen Miller:

Árnyak közt

Ostrom

MedStar duológia

Michael Reaves és Steve

Perry:

Harctéri sebészek

Jedi gyógyító

Sean Stewart:

Yoda: Sötét találkozó

James Luceno:

A gonosz útvesztője

John Jackson Miller:

Kenobi

James Luceno:

Sötét Nagyúr

Karen Traviss:

501.

Coruscanti éjszakák

Michael Reaves

A Jedik alkonya

Az árnyak utcája

Sean Williams:

Tomboló erő

Joe Schreiber:

Halálosztag

Sean Williams:

Tomboló erő II.

Michael Reaves–Steve

Perry:

Halálcsillag

Michael Reaves–Maya

Kaathryn Bohnhoff:

Árnyjáték

Timothy Zahn:

Gazfickók

Timothy Zahn:

Hűség

Válaszutak

James S. A. Corey:

Tolvajbecsület

Martha Wells:

Pengeélen

Fejedászháborúk

trilógia

K. W. Jeter:

A mandalori páncél

Boba Fett kelepceje

Értékes zsákmány

Matthew Stover:

Luke Skywalker

és a Mindor árnyai

Troy Denning:

A Tatuin szelleme

Thrawn trilógia

Timothy Zahn:

A Birodalom örökösei

Sötét erők ébredése
Az utolsó parancs

Jedi Akadémia trilógia
Kevin J. Anderson:
Új rend
Sötét oldal
Az Erő bajnokai

Michael A. Stackpole:
Én, a Jedi

Thrawn keze duológia
Timothy Zahn:
A múlt kísértete
A jövő látomása

Timothy Zahn:
A túlélők keresése

Paul S. Kemp:
Áramlatok
Hullámtörés

KÁNON

Christie Golden:
Sötét tanítvány

James Luceno:
Katalizátor

E. K. Johnston:
Ahsoka

Paul S. Kemp:
Sith nagyurak

James Luceno:
Tarkin

Beth Revis:
A lázadás hajnala

Timothy Zahn:
Thrawn

John Jackson Miller:
Új hajnal

Claudia Gray:
Elveszett csillagok

Alexander Freed:
Alkony század
Bizonyos szemszögből

Alexander Freed:
Zsivány Egyes

Christie Golden:
Inferno osztag

Kevin Hearne:
A Jedik örököse

Utóhatás trilógia
Chuck Wendig:
Utóhatás
Adósság
A Birodalom vége

Claudia Gray:
Vérvonal

Delilah S. Dawson:
Pasma

Alan Dean Foster:
Az ébredő Erő

Jason Fry:
Az utolsó Jedik

KÉPREGÉNYEK

Star Wars
Skywalker lesújt
Leszámolás
a csempészek holdján
A lázadó börtön
A Harbinger utolsó
útja
Yoda titkos háborúja
A Sikolyok Fellegvára

Darth Vader
Vader
Árnyak és titkok
A shu-toruni háborúk
A játszmák vége

Vader lezuhan
Darth Maul
Doktor Aphra

STAR WARS™

A FEJVADÁSZ HÁBORÚK 3. ÉRTÉKES ZSÁKMÁNY

K. W. JETER

SZUKITS
KÖNYVKIADÓ
ALAPÍTVÁ 1929

Disney • LUCASFILM

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

STAR WARS: HARD MERCHANDISE

by K. W. Jeter

Del Rey, an imprint of The Random House
Publishing Group, a division of Random House,
Inc., 1999

© & TM 2018 Lucasfilm Ltd.

All Rights Reserved.

Used Under Authorization.

Cover art copyright © 2018 by Lucasfilm Ltd.

Translation copyright © 2018 by Szukits Könyvkiadó

Fordította

SZÁNTAI ZSOLT

ISBN 978-963-497-410-9

Szaklektor: Szente Mihály

Lektor: Juhász Ferenc

Tördelés: KARAKTERTAX BT., Szvoboda Gabriella

Színre bontás, tipográfia: OMG Partner Bt.

Felelős kiadó: Szukits László és Szukits Gábor

Debreceni Kinizsi Nyomda Kft.

Felelős vezető: Bördős János

Köszönetnyilvánítás

A szerző ismét szeretne köszönetet mondani Sue Rostoninak és Michael Stackpole-nak felbecsülhetetlen értékű segítségükért, valamint Pat LoBruttónak szenteket megszegyenítő türelméért. Külön köszönet illeti Irwyn Applebaumot. *Honi soit qui mal y pense.*

Első fejezet

Most...

(A Star Wars: *A Jedi visszatér* eseményeivel egy időben)

A fejevadászok egy kocsmában üldögéltek, és beszélgettek.

– Nem olyanok a dolgok, mint régen voltak – jegyezte meg Zuckuss morózusan. Mivel szülőbolygójának, a Gandnak egyik ammóniát lélegző fajához tartozott, az ilyen helyeken, mint a kocsmá, óvatosnak kellett lennie. Azok a bódítószerek és stimulánsok, amelyek más lényekben kellemes érzéseket váltottak ki, nála gyakran mélységes, már-már legyőzhetetlen melankóliát okoztak. Még egy olyan első osztályú helyen, ahol elvileg valamennyi faj számára biztosították az ellazulást, még itt is akadtak olyan részletek, olyan körülmények, amelyek számára nem igazán voltak kedvezőek. Ezen a helyen például az oszlopos falakon játszadozó, villódzó, előre beprogramozott fények, a spektrumváltások, amelyek elvileg megnyugtatták a fáradt utazók idegrendszerét, Zuckussra olyan depresszív hatást gyakoroltak, mint mondjuk az, ha ifjúkorának azóta semmivé fakult reményeire gondolt. *Valaha még voltak ambícióim* – gondolta, miközben az előtte álló magas, kékes üveg fölé hajolt. – *Nagyok. Vajon hová lettek?*

– Nem is tudom – mondta a társa. A 4-LOM fejevadász droid ült vele szemközt. Még hozzá sem ért az italához, ami valószí-

núleg nem volt egyéb, mint tiszta víz. Ez persze pusztán formalitás volt: az italt már kétszer is elvitték előle, hogy elébe tegyenek egy újabbat, egy ugyanolyat, mint az előző volt, és felírassák 4-LOM számlájára az újabb tételt. Ez volt az egyetlen módja annak, hogy az olyan szerkezetek, mint például a droidok, egyáltalán beléphessenek bármiféle csehóba. – A viselkedésed – folytatta a droid – arra utal, hogy te képes vagy értékítéletet alkotni. Vagyis: képes vagy meghatározni, hogy régebben jobbak voltak a dolgok, mint amilyenek most. Én nem alkotok ilyen értékítéleteket. Én pusztán viszonyulok a helyzetekhez, legyenek azok bármilyenek.

Hát persze – gondolta Zuckuss. Éppen ez volt az oka annak, hogy összeállt egy ilyen hidegvérű, vagyis inkább hideg *áramkörű* lényszerű valamivel, amilyen 4-LOM. A galaxisban számtalan heves, ingerlékeny, izgulékony droid létezett, Zuckuss már találkozott néhány ilyennel, de azok, amelyek bármiféle kapcsolatban álltak a fejedelmének szakmával, ugyanolyan vibropenge élességű logikával és abszolút zéró érzelemmel rendelkeztek. Vadásztak és öltek, amikor szükséges volt, de közben egyetlen elektronjuk sem gyorsult fel abban a mesterséges szervezetükben.

A kocsma lágy, andalító háttérzenéje – aminek elvileg nyugtató hatást kellett volna gyakorolnia rá a szinte narkotikusan harmonikus hangokkal – a régi partnerét, Bosskot juttatta Zuckuss eszébe. A trandoshai fejedelmének hidegvérű volt, a szó legszorosabb értelmében, de ezt senki sem gondolta volna róla a viselkedése láttán.

– Ez – mondta Zuckuss lassú, empatikus bólintással –, ez valódi fejedelmének volt. Ebben volt szenvedély. Izgalom! – Kieresztette az arcmaszkja alsó részéből a szívócsövet, felszippannotta az italát, bár előre tudta, ez csak még borongósabbá változtatja majd a hangulatát. – Eltöltöttünk egymás mellett egy-két szép napot. Mármint Bossk meg én.

– Nem ezt mondtad, amikor ráálltál, hogy ismét a partnerem legyél. – Miközben beszélt, 4-LOM optikai receptoraival lassan, gondosan végigpásztázta a helyiséget, a benne tartózkodókat. Tulajdonképpen csak azért beszélt, hogy ne vonja magára és Zuckussra mások figyelmét, miközben arra várnak, hogy felbukkanjon a célszemély. – Ha félretesszük az értékítéleteket és minden egyebet, megállapíthatjuk, hogy tulajdonképpen azt állítottad: elegendő volt már abból, ahogy Bossk intézi az üzleti ügyeket. Túl sok volt a veszély, bár lehet, hogy ezt most már izgalomnak neveznéd. Túl sok veszély és sosem elég kredit, ezért is akartál változást.

– Ne használd fel ellenem a saját szavaimat! – Zuckuss tisztában volt vele, pontosan azt kapta, amit várt. És mi lehet rosszabb ennél?

– Sirasd csak a régi szép napokat, ha ezt akarod! – mondta 4-LOM néhány másodperces csendet követően. – De van egy ügy, amit el kell intéznünk. Kérlek, irányítsd a figyelmedet a bejáratra!

Ez még annál is rosszabb, mint amikor Boba Fett-tel kellett üzletelnem! – gondolta Zuckuss. Akkor legalább tudta, hogy amögött az átkozott sisak mögött a galaxis legjobb fejvadásza rejtőzik, olyasvalaki, akinek számtalan oka lenne a fölényeskedésre. De vajon 4-LOM honnan vette, miből merítette a bátorságot, hogy így főnökösködjön vele? Ha nem tartott volna ennyi ideje a balszerencséje, ha nem hoz néhány, utólag rossznak bizonyuló stratégiai döntést, minden bizonnyal a droid keresi meg őt, hogy ismét dolgozzanak együtt, és nem fordítva történik a dolog. Bár korábban partnerek voltak – a kapcsolatuk tovább tartott, mint az az együttműködés, ami Zuckuss és Bossk között alakult ki –, de többé már semmi sem lehetett olyan közöttük, mint régen volt. Akkoriban 4-LOM még a halálból is kimentette Zuckusst, nem is egyszer tett ilyet, például akkor, amikor ammóniát lélegző tüdejébe véletlenül oxigén került. Közös ter-

veket szövögettek, és bizonyos módon együtt dolgoztak a Felkelők Szövetségének...

Ezek a tervek aztán nem váltak be. A Felkelők Szövetségének tagjai voltak (pontosabban: kettős ügynökként dolgoztak, mivel titokban tartották, hogy a lázadók ügye mellé álltak), és ilyen minőségben valójában egyetlen jelentős műveletet hajtottak végre: megpróbálták megszerezni Boba Fett-től azt a karbonittömböt, aminek a belsejében Han Solo lefagyasztott teste volt. Ezt a feladatot az előtt kellett volna végrehajtaniuk, hogy Fett leszállítja a trófeát Jabbanak, de az alaposan kidolgozott terv, amelyben több fejvadászt felhasználtak mit sem sejtő bábként, végül katasztrofális eredményeket hozott. Kudarcba fulladt az egész, és 4-LOM-nak teljes generáljavításra volt szüksége ahhoz, hogy ismét talpra tudjon állni. *Ezt követően valahogy már nem volt a régi* – tűnődött Zuckuss. Az idealizmus, ami 4-LOM-ot elvezette oda, hogy csatlakozzon a Felkelők Szövetségéhez, gyakorlatilag elpárolgott, a helyére visszaköltözött a régi, jól ismert rideg és könnyörtelen mohóság. Zuckuss feltételezte, ez annak köszönhető, hogy a droid ismét sok időt töltött más fejvadászok társaságában. A zsoldosszemlélet nemcsak 4-LOM-ra, hanem rá is komoly hatást gyakorolt.

Meg aztán ott volt az a faktor is, amit egyikük sem vett számításba akkor, amikor csatlakoztak a Szövetséghez. A faktor, ami megteremtette az univerzum lakói között az egyik legfontosabb különbséget: felkelőnek lenni nem volt kifizetődő vállalkozás, legalábbis kreditekben nem lehetett mérni a dolog előnyeit. Emellett számos csábító célpont létezett a galaxisban, olyan nagy zsákmányok, amelyek révén egy okos és fürge fejvadász meggazdagodhatott. Például olyan, amiért most mindketten ezen a bizonyos helyen tartózkodtak.

Zuckuss ivott még egy kortyot az italából. *Hármas ügynökök* – gondolta. – *Most már ezek vagyunk.* Formálisan egyikük sem szüntette meg a lázadókkal kötött szövetségét, de bizonyos

ideje egyikük sem foglalkozott mással, csakis a saját üzleti ügyeivel.

Komorán megrázta a fejét. Most nem töprenghetett ezen. Persze át kellett gondolni ezeket a dolgokat, ám az idő éppen nem volt alkalmas erre. Most sokkal fontosabb üggyel kellett foglalkozniuk.

Zuckuss azt tette, amire 4-LOM utasította. A kocsmá bejárata – a 4-LOM háta mögötti rész – volt az egyetlen zóna, amit a fejavadász droid nem tudott letapogatni anélkül, hogy hátrafordítsa a fejblokkját. Vidám nevetések – némelyik olyan metsző hang volt, mint a széttörő üvegtáblák zaja –, csevegések során elhangzott szavak jutottak el Zuckuss füléhez, miközben a bejáratra nézett, ezalatt felmérte az ajtó környékét. Odakint egy rézsútos alagút vezetett fel a bolygó felszínére, a gyöngyszerű holdak láncá által megvilágított éjszakai égbolt alá. Az alagút bejáratának környékén gyorsan ide-oda forgó gömböket, a puha, málladozó fal repedéseiből előmászó, majd gyorsan visszabújó, ergovór, vagyis tiszta energiával táplálkozó lények szemgolyóit lehetett látni.

Annak érdekében, hogy a kocsmától távol tartsák a fegyvereket, a fémdetektorok elhelyezése haszontalan és irritáló lett volna, ugyanis a vendégek között nem csupán olyan, függetlenül működő droidok voltak, mint 4-LOM – akik bőkezűen megtudták fizetni azt, hogy beeresszék őket –, a galaxis legelőkelőbb, legrégebb arisztokrata családjainak tagjai közül is jelen volt néhány. Zuckuss hatalmas rovarszemei sarkából látott is egy-két ilyen, kimondottan jó módú személyt, olyanokat, akik a lehető lekérdőbb módon költötték hatalmas, öröklött vagyonukat. Többen közülük díszként, rangot jelző ékszerként viselték a fegyvereiket, eleget téve a szokásoknak, kihasználva a rangjuk által biztosított privilégiumokat. Őket arra kötelezni, hogy még a legkisebb törököt, a legdiszkrétebb sugárfegyvereket is leadják, olyan sértés lett volna, amelyet csakis a kocsmá tulajdonosának, a tömpe ujjú bergamasque, Salla C'airam halálával

lehet megtorolni. Arra, hogy a nemesek becsülete megmaradjon, de a létesítmény rendje is megőrződjön, csupán egyetlen megoldás létezett: a vendégeket megkérték, hogy belépéskor adják le sugárvetőik és egyéb fejlett lőfegyverek energiaccelláját – csakis így lehetett megelőzni, hogy jelentősebb károk essenek, és életek vesszenek oda. C'airam azért tartott ergovórokot a bejárati alagútban, mert az energiára örökké éhes, csápos kis lények érzékelné tudták a legapróbb, legjobban elrejtett energiaccellákat is. Ha észleltek valami ilyesmit, hirtelen összecsoportosultak és csicsergő hangokat adtak ki magukból, ezzel leplezve le azokat, akik megpróbálták megszegni a ház szabályait.

Mindez azt jelentette, hogy a Zuckuss derekára csatolt sugárvető használhatatlan volt. Ez a tény kellemetlen érzéssel töltötte el a fejedőaszt, és nem igazán vigasztalta az a tény, hogy a bárban a többi vendég is hasonlóképpen fegyvertelen volt. A maga részéről jobban szerette azokat az ivókat – általában ilyenekbe járt –, amelyekben mindenki, még a csaposok és a felszolgálók is állig felfegyverkezhettek. *Úgy legalább mindenki tudja, mihez tartsa magát* – gondolta Zuckuss. – *Ez így viszont olyan, akár a lutri...*

– Mennyit kell még várjunk? – Zuckuss kissé előrehajolva tette fel a kérdést 4-LOM-nak. – Mikor kerül elő végre az áru?

Nem igazán volt türelme a várakozáshoz. Nem azért lett fejedőaszt, hogy tétlenül üldögéljen.

– Az érkezés időpontja pontosan meghatározott – felelte 4-LOM. – Ez a precizitás már majdnem olyan szintű, mint az enyém. Ezért csodálom az illetőt. Figyelembe véve, hogy mekkora vérdíjat tűztek ki a fejére, ez mindenképpen bámulatos. Hasonló körülmények között az intelligens lények többsége megpróbálná kiszámíthatatlanná tenni a saját mozgását, variálná a napi rutinjait, hogy az őt figyelők, az őt üldözők ne fedzhessenek fel rendszert a viselkedésében, a ténykedésében. Ez az áru azonban annyira bízik a megtett óvintézkedésekben,

hogy még a nyilvános, rekreációs jellegű tevékenységeit sem korlátozza, ide is rendszeresen eljár. – 4-LOM mozdulatlanul tartotta a kezeit az asztalon. – Hamarosan meg fogjuk tudni, van-e alapja ennek a jelentős mértékű önbizalomnak.

Egy olyan droiddal, mint 4-LOM, nem volt értelme vitába szállni – ez olyasvalami lett volna, mintha valaki egy szabványos üldözőhajó fedélzetére telepített nyomkövető rendszer kijelentéseit vonja kétségbe. Még rosszabb volt, hogy Zuckuss tudta, 4-LOM-nak igaza van. Nem ok nélkül érkeztek meg a bárba jóval az áru várható érkezése előtt, nem ok nélkül kellett várakozással tölteniük az akció előtti hosszú percekét. Tisztában volt ezzel, de mégis bosszantotta a helyzet.

Bárcsak... Miközben továbbra is a bejáraton tartotta a szemét, Zuckuss engedélyezte a gondolatainak, hogy visszatérjenek a múlthoz, a korábbi eseményekhez.

Bárcsak ne hasadt volna szét a Fejvadász Céh! Vagy ha már megtörtént, akkor bárcsak ne semmisült volna meg a két utódszervezet, a Valódi Céh és a Céh Reformbizottsága! De ezek is széthullottak, méghozzá olyan gyorsan, ahogy leolvad egy reaktor... Ezek voltak a nagy „bárcsakok”; ezek voltak azok az események, amelyek – ebben Zuckuss biztos volt, főként akkor, amikor a Céh szétesésének és az utána bekövetkező helyzetnek a fő okát kereste – azért következtek be, mert valamennyi fejvadász szívében (vagy az olyanok esetében, mint 4-LOM, a szívet helyettesítő alkatrészben) kiirthatatlanul jelen volt a kapzsiság és lobbanékonyosság.

Ez volt a történetek valódi oka. Zuckuss ivott még egy kortyot. Boba Fett? Ő nem lehetett más, mint kifogás, balga magyarázat. Rengeteg olyan fejvadász létezett, aki korábban tagja volt a már megszűnt Céhnek, és Fettet okolta mindenért, ami történt. Az igaz, hogy Boba Fett belépése a régi Céhbe olyan esemény volt, ami szerepet játszott a szervezet széthullásában, de még abban is, hogy a Céh korábbi tagjai, akik addig testvérnek tartották egymást, hirtelen mind nekiestek mások torká-

nak. Zuckuss azonban azt is tudta, hogy Boba Fett nem lehetett egyéb, mint kulcs a zárban – abban a zárban, amelynek kinyitását követően szabadjára eresztődtek a Céhen belül oly régóta gyűlő és halmozódó érzések, a kapzsiság és a konspirációk, amelyek visszaszorításuk idején egyre erősödtek, egyre rosszindulatúbbá váltak. Figyelembe véve tagjai természetét és mohóságát, ámulatba ejtő volt, hogy a Céh egyáltalán létezni bírt, még hozzá nem is rövid ideig; gyanítani lehetett, legutolsó vezetője, a trandoshai Cradossk szervezői képességei nélkül már jóval hamarabb széthullott volna az egész szervezet. Cradossk valószínűleg az egyetlen olyan élőlény volt a galaxisban, aki elég könyörtelennek és elég okosnak bizonyult ahhoz, hogy egyben tartsa, és bizonyos mértékig irányítsa a tagságot, vagyis a fejedelmeket.

Mi magunk tettük tönkre az egészet – gondolta Zuckuss komoran. Az ital és a korábban elfogyasztottak semmivel sem javítottak a kedvén. – *Most pedig együtt kell élnünk a következményekkel.* Gyorsan lehajtotta a pohara alján lötyögő, keserű folyadékot.

– Tudod, mi jár a fejemben? – kérdezte váratlanul, mert szükségét érezte, hogy gondolatait kimondott szavakká változtassa.

– Az, hogy hideg és kemény hely ám a galaxis, amiben élünk.

4-LOM tipikusan érzelemmentes droidtekintettel nézett rá.

– Ha te mondod...

Tehetett a Felkelők Szövetsége, amit csak akart, azon a tényen, hogy zord hely a világegyetem, nem változtathatott. A lázadóknak amúgy sem volt nagy esélyük a győzelemre, reménytelen küzdelemre vállalkoztak, amikor szembeszálltak a Birodalom összevont erőivel, és Palpatine bonyolult, kifürkészhetetlen, sokszor csak utólag világossá váló machinációival. A galaxis sötétebb sarkaiban, azokon a helyeken, ahol a kétes eszközökkel megszerzett információkat árulták és vásárolták, ahol a különböző, nem igazán bizalomgerjesztő lények egymás haláláért sűgörgöttek a szavakat, a tényeket és a pletykákat is, felszínre került egy olyan hír, hogy a birodalmi erőket összevonták

egy Endor nevű hold közelében, sőt már olyan szóbeszéd is terjengett, hogy az az ököl, amelyet a csapatok megformálnak majd, kiheverhetetlen csapást fog mérni a Szövetségre, és ezzel egyszer s mindenkorra véget vet a szabadság örült álmának valóra váltásával kapcsolatos reményeknek.

És most a galaxis fejvadászai Céh nélkül maradtak – nem létezett az a szervezet, amely korábban rákényszerítette tagjaira a szakmai kapcsolatokat, a Fejvadászok Krédóját, amely legalább attól visszatartotta őket, hogy szakmai tevékenységük folytatása közben nyíltan és szándékosan meggyilkolják egymást. A régi Céh megsemmisülését követő hatalmi vákuumban új, kisebb szervezetek jelentek meg, amelyek azonban túlságosan gyengék voltak ahhoz, hogy rendet teremtsenek a természetükből fakadóan erőszakos, kapzsiság által hajtott lények között. A vadászok többsége még mindig magányosan dolgozott, barátok nélkül ténykedtek, legfeljebb egymás között alakítottak ki rövidebb-hosszabb partneri társulásokat. Zuckuss korábban már több fejvadással létesített ilyen kapcsolatot – ő már akkor együtt dolgozott másokkal, amikor még zajlott a Céh szétesésének csúf és dicstelen folyamata. Az egyik ilyen partnere Boba Fett volt, akivel több alkalommal is társult, de lényegében hiába, mert ezekből a menetekből sosem jött ki nyereséggel. Boba Fett, rá jellemző módon, mindig megszerezte azt, amit akart, a társai pedig már akkor szerencsésnek tekinthették magukat, ha élve megúszták a közös munkákat. Vele együtt dolgozni? Ez szinte egyet jelentett a katasztrófával.

Az igazat megvallva Zuckuss többi társulása sem alakult jobban. Bármiféle személyes érzéseket is táplált 4-LOM iránt, ezeket viszonylag könnyen le tudta nyelni, mivel amióta összeálltak, mindketten hozzájuthattak bizonyos mennyiségű kredithez. Képességek tekintetében kiegészítették egymást: Zuckuss ösztönösen dolgozott, olyan módon, amire a legtöbb organikus lény képes volt, 4-LOM viszont egy gép hideg logikájával rendelkezett. A fejvadász szakmában éppen az tette fé-

lelmetessé és kivételesen eredményessé Boba Fettet, hogy ő mindezen képességekkel rendelkezett, sőt ezeknél még jóval többel is.

– Itt jön...

Zuckuss merengésének 4-LOM halk bejelentése vetett véget. A fejavadász droidnak nem is kellett a bejárat felé néznie ahhoz, hogy érzékelje a célpont felbukkanását; érzékelje annak az egyelőre még szabad lénynek a közelségét, akit nagy zsákmánynyá kívántak változtatni – akin keresni akartak.

– Csapos! Mindenkinek egy italt! – Drawmas Sma'Da mély, zengzetes, a horizont szélén végiggördülő mennydörgésre emlékeztető hangja valósággal megtöltötte a helyiséget. Zuckuss felnézett az italáról, és a hatalmas termetű, dús szőrzetű, drága és díszes öltözéket viselő alakot, az öt naprendszerben közismert, híres és hírhedt szerencsejátékos bukmékert látta, aki széttárt karokkal állt meg az ajtóban. Sma'Da gondosan manikűrözött ujjain úgy csillogtak a drágakövek, mintha a jómód és a különtség színes konstellációi lettek volna; széles, hátrafe-szített vállára tucatnyi világ legritkább fajainak prémjéből készült köpenyt terített. Hatalmas hordóhasára rálógtak a kis, művészi módon tartósított és kikészített fejek (az állatkák mindegyikének azért kellett pusztulnia, hogy az ő ruházata még díszesebb, még drágább lehessen), a szemeket fekete gyöngyök helyettesítették.

– Ha én jó hangulatban vagyok – kiáltotta Sma'Da –, akkor mindenki legyen szerencsés!

A szerencsének igencsak sok köze volt Drawmas Sma'Da tevékenységéhez, de ezzel így volt Zuckuss, meg a galaxis összes többi értelmes, gondolkodó lakója is. *Ha olyan szerencsés volnék, mint ő* – gondolta a fejavadász –, *már rég visszavonultam volna.* Sma'Da persze nem csupán szerencsés volt, amikor szerencsejátékokat űzött, hanem okos is, hiszen megteremtett egy teljesen új rendszert: ő volt az első, akinél fogadásokat lehetett kötni a Birodalom és a Felkelők Szövetsége közötti harc külön-

böző eseményeinek kimenetelére, a helyzet alakulására és változására. Nála még a látszólag legjelentéktelenebb katonai konfliktusra, legkisebb hatással járó politikai csatározásra is fogadni lehetett; Sma'Da minden esetben állta a tétet, bárkire is tették a pénzüket a játékosok, azután pedig, hogy az érintett esemény eredménye világossá vált, begyűjtötte a neki járó összegeket, kifizette a nyerteseket. A „Láthatatlan és Múlthatatlan Kaszinó”, ahogy a vállalkozását nevezte, az idők során fantasztikus fejlődésen ment át, a galaxis egyik végétől a másikig terjeszkedett, olyan volt már, mint a Palpatine császár és a lázadók közötti háború árnyéka. Nem számított, ki győzött, ki hagyta el diadallal a csatateret, ki helyezte el jól a tétjét, Drawmas Sma'Da mindig profitált, hiszen minden egyes győztes vagy vesztes fogadásból megkapta a maga százalékát. Természetesen minden alkalommal csak kisebb összegekhez jutott hozzá, ám ezekből a kreditmorzsákból idővel dombok, majd hegyek jöttek létre, folyamatosan gyarapodott a vagyona.

Két humanoid nő (hatalmas szemű, rejtélyesen mosolygó szépségek voltak, olyanok, akik szinte minden faj hímnemű egyedeiben feltámasztották a vágyat vagy az irigységet) simult Drawmas Sma'Da oldalához – olyanok voltak, mintha a sikert és a jómodot kifejező ékszerek volnának. Gazdájukkal egyszerre, vele összhangban mozogtak, és olyan kecsesek voltak, hogy úgy tűnt, nem is járnak, inkább lebegnek.

Sma'Da és két kísérője úgy vonult be a terem közepére, mintha egyetlen, három részből álló organizmust alkotnának – olyanok voltak, mint egy új nap, amely maga köré állítja és körpályára rendezi azokat a bolygókat, amelyeket létrejötté után a közelében talált.

A hely tulajdonosa, a kövér Salla C'airam hajlongva, csápszerű nyúlványaival hadonászva sietett Drawmas Sma'Da elé.

– Boldog vagyok, hogy újra láthatlak, Drawmas! Mindig oly hosszú idő telik el a látogatásaid között!

Zuckuss tudta, Sma'Da utoljára előző este járt a bárban, Salla C'airam mégis úgy viselkedett, mintha a kegyetlen sors már évek óta megfosztaná őt a szerencsejátékos társaságától.

A talpnyalók, hízelkedők, kegykeresők, aranyásók és azok, akikre spirituálisan jó hatást gyakorolt, hogy egy gazdag személy közelében tartózkodhatnak, már odagyűltek Sma'Dához. Salla C'airam jelt adott a bár személyzetének, majd személyesen vezette a szerencsejátékost ahhoz a mindenki által jól látható asztalhoz, amelyet pontosan az efféle vendégek számára tartott fenn. Sma'Da szélesen vigyorgott – szájából kivillantak az aranyfogak –, kegyesen tekintett le a körülötte állókra. Úgy haladt keresztül a tömegen, olyan megállíthatatlanul, mint az erős áramlatok az óceánok vizében. Átjutott a bár túlsó oldalára, és végigpillantott az asztalon, amelyre a fürge felszolgálók már kihordták azokat az enni- és innivalókat, amelyek megfeleltek a gusztusának és a kreditszámlájának. A kristálypalackokba egzotikus italokat töltöttek, meggyújtották a hangulatlámpákat, elhelyezték a fűszerezett húsokkal és finomságokkal megpakolt tálcákat.

– Ez a sok minden, amit elé pakoltak, elég lenne egy teljes birodalmi rohamosztag jóllakatására. – Zuckuss a szeme sarkából folyamatosan figyelte a szerencsejátékost és kísérőit, és megállapította: ha azt a fényűzést, ami körülveszi Drawmas Sma'Dát, vissza lehetne alakítani kreditekké, az összegből talán egy egész birodalmi hadosztály ellátmányát biztosítani lehetne. Látta Sma'Da furcsán finom kezeit, látta a széles gyűrűk pereménél kidudorodó hájas részt; látta az ujjait, amelyekkel játékosan felcsipentett és két kísérője szájába dugott egy-egy finom falatot. – Előbb-utóbb szét fog robbanni – mormolta mélyen. – Beleomlik magába, szétrogyasztja a saját súlya és sűrűsége... mint valami fekete lyuk, olyan lesz.

– Nem valószínű – mondta 4-LOM. – Ha az élőlények ilyen sorsra juthatnának, akkor ez már rég megtörtént volna Jabbá-

val. Az ő étvágya többszöröse volt, mint ezé a személyé. Ezt te magad is láthattad.

– Igen, igaz. – Zuckuss lassan bólintott. – Csak az a helyzet, hogy... Próbálok mindent elfelejteni, amit Jabba palotájában láttam. – Mint a galaxisban ténykedő fejedelmek közül oly sokan, ő is eltöltött bizonyos időt a néhai hutt bűnözővezér szolgálatában. Jabbának olyan sok sötét üzeme volt, hogy a vérdíjak begyűjtéséből élők számára szinte elkerülhetetlennek bizonyult, hogy előbb-utóbb kapcsolatba kerüljenek vele. Az persze már ritka, egészen ritka dolognak számított, hogy bármelyik fejvadász profitált ezekből az ügyekből. Aki bármiféle módon közel került a Jabbához hasonló lényekhez, aki üzletelt velük, az már annak is örülhetett, ha élve megússza a menetet.

– Egyébként – folytatta 4-LOM egészen lehalkítva érzelmektől mentes hangját –, ne vesztegesd az időt arra, hogy a célpont egészségi állapota miatt aggódsz. Még éppen eleget fog élni ahhoz, hogy begyűjthessük a vérdíjat, amit kitűztek rá.

Drawmas Sma'Da asztalától, az asztal körül összegyűlt tömegből hangos nevetés és vidám beszélgetés hallatszott. Amióta belépett az ajtón, a bárban minden tekintet a szerencsejátékosra tapadt. Zuckuss ezt megnyugtatónak találta: a lárma és az a tény, hogy a jelenlévők figyelme egy irányba koncentrálódott, könnyebbé tette neki és 4-LOM-nak, hogy láthatatlanok maradjanak. Biztos lehetett benne, amíg Sma'Da a helyiségben tartózkodik, addig velük, kettejükkel senki sem foglalkozik.

– Kész – jelentette 4-LOM. Kissé előrehajolt, és az asztal alatt átadott Zuckussnak egy kisméretű tárgyat. – Ideje megkezdünk a terv végrehajtását.

Az idő mindig fontos tényező volt. Annak ellenére, hogy panaszkodott miatta, Zuckuss pontosan tudta, miért kellett jóval a célpont előtt a bárba érkezniük. Bizonyos előkészületek időt igényeltek; bizonyos dolgokat csendben és észrevétlenül kellett előkészíteni. Az óvatosság nem árthatott, hiszen egy tömeg közepén ténykedtek, olyanok között, akik mit sem sejtettek. *Nem*

is kellene megtudniuk, mi lesz – gondolta Zuckuss elégedetten.
– *De persze, kénytelenek lesznek szembesülni vele...*

Átvette 4-LOM-tól a tárgyat. Ügyesen, gyorsan, óvatosan és feltűnés nélkül, hogy még az se fogjon gyanút, annak se tűnjön fel, mi történik az asztal alatt, aki esetleg véletlenül feléjük néz. Az előkészületeket gyorsan befejezte. Nem is kellett néznie a saját kezét, ezzel az eszközzel, ami létfontosságú volt a fejvadász szakmában, akár vakon is tudott dolgozni.

– Jól van – mondta pár pillanattal később. Hátradőlt, gyorsan belesett az asztal alá. Parányi, villogó vörös jelzőfény mutatta, hogy az előkészületek rendben lezajlottak. – Szerintem jó lesz.

4-LOM alig észrevehetően bólintott. Ezt a humanoid gesztust a pályája során, menet közben tanulta el valakitől.

– Akkor javaslom, láss hozzá!

Mindig nekem kell hozzálátanom! – gondolta Zuckuss mogorván, miközben hátratolta a székét és felállt. Nem számított, éppen ki a partnere, kivel dolgozik együtt, a piszkos munka mindig rá maradt.

– Elnézést... – Zuckuss látta, hogy a tömeg, ami összegyűlt Drawmas Sma'Da asztala körül, még nagyobb és még sűrűbb lett, miközben ő az asztal alatt matatott. Kénytelen volt keresztülfurakodni a testek között. Az izgatott szavakból és nevetésből összeálló lárma szinte beleszűrt a hallójárataiba. – Bocsánat... Üzenetet hoztam a tiszteletre méltó Sma'Dának... – A villogó piros fénypontot, amit az asztal alatt ellenőrzött, eltakarta felszerelési tárgyakkal telepakolt és teletűzdelt tunikájának szűk ujja.

Néhány gyors és határozott könyökütéssel, amit az elébe kerülők oldalára mért, Zuckussnak sikerült átfurakodnia Sma'Da asztala elé. Kurtán, formálisan meghajolt, és a finomságokkal telepakolt tálca fölött a szerencsejátékosra nézett.

– Üzenetet? – Drawmas Sma'Dáról köztudott volt, hogy folyamatosan figyeli a körülötte kialakuló tömegből érkező hangokat. – Milyen érdekes! Nem számítottam ilyesmire. A napnak